

Magazin za kulturu, umjetnost i obrazovanje-Magazine for culture, art and education

Džejlana Šutković

Ne Znaj, Upoznaj

...kako je teško biti fin, kako je strašno sanjivo i užasno otvoriti oči,

zaiskriti njima živi prostor oko sebe.

Kakvo mnoštvo oko nas, kakav roj pčela, mrava, velikih ljudi i patuljaka.

I unutar vrtloga bjesomučne borbe ljudi se povlače u sebe, i vjeruju samo sebi.

Pohvalujem to.

Svako sebe najbolje upoznaje, spoznaje i na koncu sponzna.

Donosimo onda zaključke o sebi, onda se otuđimo potpuno iz društvenog života,

jer kao takvi sebičnjaci možemo obitavati samo

i isključivo unutar zračnih strujanja jezika tišine, mrtvila i samodokazivanja.

Ne može se u osnovi biti fin isključivo sebi.

Budući da čvrsto vjerujem da noseći u sebi onu notu društvenog bića ljudi trebaju jedni druge.

Samo bih poželjela da se malo posvetimo tim nam sugrađanima,

tim nam prijateljima bez predrasuda i unaprijed izdirgovanih simfonija opere koju život pjeva.

Ne boli...

Mravi

...uobičajena i svagdašnja svita mravinjaka ljudi kruži oko mene..

i ja s njima kružnim tokovima koračam

ne idemo u istom smjeru

samo gazimo i koračamo jedni uz druge

neki svojim korakom nekuda žure, drugi pak' teturaju lijeno po asfaltu

a ja...

ja se pravolinjski usmjeravam ka sebi....

na tom putu su agonije i ekstaze,

čudna i zamišljena lica

isprepleteni koraci latalica,

egom ocrtana dobrota nekoga...

ne znam da li da zstanem i osluhnem, pogledam i prozborim....

možda ipak ne....

koračam

gazim

hodam

lebdim

i poletim

ne previše od tla, niti predaleko u nebo

koračam hrabro
gazim tlo ne dirajući i ne gurajući ljudske siluete i obrise koje me mimoilaze, preskaču i šapuću
hodam polako u mislima svojim ne želeći da mi nit odluta predaleko,
vidim ju i idem ka njoj uobličavajući ju u riječ, osmijeh i zamišljeni pogled
lebdim da ne posustanem
letim da me obmane ne sustignu
i spustih se sebi, svom drugu i svom miru...da se ne razočaram
da se ne ozlijedim u mravinjaku najljepših cvjetova..

Bol

pjesmu...
riječi upletene u jedan trag na papiru kad izgovorene zabljesnu ili zbole
kada zabljesnu izgrade, ostave...
kada zbole izgrade, i zbole bol
jake su i trajne
u beskraju bljeska i boli
neka ih i bolnih i blještavih
jer su misli, jer postoje jer udahnjuju život
svojom boli koja je nekome radost
svojim bljeskom koji je nekome bol
Bol nije nužno ranjiva, već i izlječiva...
osjetimo ju da bi nam pokazala, naučila, kako , kuda i kamo...

ona je bolna jer je osjetila
ona je bolna jer je voljela
ona je bolna jer će da osjeća
ona je bolna jer će da voli...

Platno

možda sam to samo ja...ako jesam
onda to nije Samo...to je moje, to sam ja.
možda su to ljudi...ako jesu, onda su čudljivi
možda je to strah, ako je strah onda me ljudi plaše
možda je to samo inertna misao usidrena u oceanu neuravnoteženosti
ako je to misao, onda ona je sve no SAMO misao...
možda je to htijenje, želja da se iskonski elementi periodnog sistema života poslože u slagalicu šokantno jasne jave

možda su to samo riječi šutnje i ništa više
ako su šutljive riječi onda tišina neka ih priziva u sjeni crnila jednog pogleda i neka im kazuje
samo ne ja...

Pssstt

U tišini sebe uživam
u tišini uživam

u...

Tiho je a zvonko

Tiho je a sanjivo je

Tiho

Tiše

Tišina ne čuje

Tišina sluša

Ja čujem

Molim vas tiho

Budite tiho

Mirnoća, spokoj i smiraj

Duša

Jedno srce

Ja

Jedno srce veliko za moja prsa

Jedno srce pripada čovječanstvu

Mirnoću otkucava tihom

tišinom

onih tihih koji ju slušaju...

Moj dom

..u državi sam svojoj

u državi sam svojoj koju volim

u državi sam svojoj koju volim ugniježdena u planinskim njedrima njenim

u državi sam koju volim, koja mene ne voli...

ne voli me ona čiju modrinu plavetnila ja bojim, čija zelenila ja udišem

ne voli me zemlja kojom gazim, ne voli me vjetar koji pleše u mojoj kosi

ne voli nas...

a ja volim i vjetar i rijeku i planinu....

ja ih volim dišući kroz njih i za njih

ma ne voli me zemlja koju budim, čija svjetla palim pogledom svojim

ma ne voli me zemlja koju grlo svojim dozivam moleći

Moleć' da mi vrati grumen sebe u gmijezdo

pa da izgradim i dam drugo ime za slobodu

da napravim iskrenu pjesmu o svojoj zemlji, o zemlji koja me ne voli..

a ne voli me jer ja nju volim....

Neće valjda biti da je zločin da volim što me je iznjedrilo, da čuvam svoja zelenilom omamljena
pluća

da umijem lice modrinom plavetnila...

..a moja zemlja mi ruši sebe pod nogama

Ali hej, stani, polako...ma zemlja mene voli ali nju ne voli svako kao ja

Pa ju ruši, pa ju krpi, pa ju usisava i tjera pjesak pod čilim informativnih lapurlatizama diplomatskih dijaloga

Moja zemlja, koja mene voli, koju ja volim je zatočena unutar sebe, i čuči i muči se okovana svojim korjenjem

Eh ne dam ja zemlju svoju, ne dam ju onim njima i njima onima,

ili onima koji prodaju njena grla, njena sunca

da bi dugovanja duša svojih obogatila, a moju zemlju osiromašila

Ali hej Vi!!!

Moja zemlja ima dušu i ne dam Vam ju, ja ču je čuvati i plakati, i čučati i mučati i smijati se s njom

NE Dam!!!

Emocija

Volim ali ne vole svi..

Tada:

Žalim

Plačem

Ćutim

Posmatram

Sanjarim

Poželim da se probudim i osjetim nečiju želju

Da čujem nečiju misao

Da osmijeh istetoviram plesnim koracima na nečijim obrazima

Ali...

Ljubav nije ljubav svakome...

Plačem

...

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>

NEKOPRATI